

ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ CHARLES FOLEY

Η ΣΥΓΓΝΟΜΗ

Μετά την επίθεσι κατά του Σαλιπέφ, συνεχίζοντας την εξόρισή μας, προχωρούσαμε μέσ' απ' τὸ δάσος τοῦ Σεμαγιέ. Τὸ ἀποσπασμά μου βιάδιζε μπροστὰ καὶ ἐγὼ μὲ τὸν ἀββά Πισερί ἀκολουθοῦσαμε ἀπὸ πίσω. Οἱ στρατιῶτες βιαζόντουσαν ν' ἀφίσουν πρὸς μίαν ἐξέδρα τοῦ δάσους, ἀπ' ὅπου ἔβλεπαν ν' ἀνεβαίνει ἕνας ἀνάλαφρος καπνός.

Πρόσχημα, ἄπορ' ἀπὸ λίγη ὥρα, εἶδαμε ἀνίμεσ' ἀπ' τὰ δέντρα ἀπὸ ἠλικιωμένες γυναῖκες, πλάι σ' ἕνα πελόριο καζάνι γεμάτο κρέας, γύρω ἀπ' τὸ ὅποιο ἠφρονότουσαν σὲ στίβες τὰ ψωμιά. Ἐτοιμαζομαστε νὰ προχωρήσουμε πρὸς αὐτές, γιὰτὶ ἔξεραμε ὅτι τὸ φαί τους ἦταν γιὰ μᾶς, ὅταν ἔξωρα, ἀκούγοντας ἕνα θόρυβο μέσ' ἀπ' τὰ φύλλα, γυρίσαμε τὸ κεφάλι μας καὶ εἶδαμε τὸ Ζομπέν Μπελιέ, τὸ δεκανεὶα τοῦ λόχου τῶν Σλαχζήδων, ὁ ὁποῖος, ἔχοντας ἕναν ἀνθρωπο φορτωμένο στὴν πλάτη, ἔβγαινε ἐκείνη τὴ στιγμή μέσ' ἀπ' τὰ δέντρα τὸν νονατί.

— Θὰ βρῆτε γυναῖκα πληρωμένο καὶ τὸν πᾶσι στὸ χειρουργεῖο, ψιθύρισε ἐγὼ.

— Ὅχι!... Ὅχι!... ποὺ ἀπάντησε ὁ καλὸς ἀββάς, τοῦ ὁποῖου τὸ πρόσωπο πήρε ἔξωρα ἔκφρασι ἀνησυχίας καὶ θλίψεως. Κάποιον αἰχμάλωτο ἔχει πιώσει... Δὲν βλέπετε ποὺ τὸ ἔχει φμωσὶ τὸ στόμα καὶ τὸν ἔχει δεμένον χειροπόδαρα!... Γιὰ λάμε κοντὰ του...

Καθὼς ἐταξίναμε τὸ βήμα μας, ὁ ἀββάς ποὺ ψιθύρισε μὲ σαγηνή φωνή:

— Ἔρεϊς, ὁ Ζομπέν κατοικοῦσε σ' ἕνα χωριό, ἀπ' αὐτὰ ποὺ ἀνακαταλάβαμε σήμερα ἀπὸ τὸν ἔχθρο. Ὅταν ἐπιτάχαι μῖσα, βρήκε τὸ σπίτι του πυρπολημένο καὶ τὴ γυναῖκα του καὶ τὸ παιδί του σφαγμένους ἀπ' τοὺς ἔχθρους... Ὁ Ζομπέν εἶνε πολὺ ἀγριὸς καὶ φοβάμαι μήπως προετοιμᾶζει κάποια τρομερὴ ἐκδίκησι.

Ὅταν ἐφτάσαμε κοντὰ στὸ Ζομπέν, εἶχε πετάξει τὸν αἰχμάλωτο τὸν ἀπάνω στὰ χόρτα, καί, λαχανιασμένος καθὼς ἦταν, ἐγέμισε κοντανασαίνοντας τὸ ὅπλο του.

Ὁ ἀββάς τότε τὸν ἐρώτησε: — Τί κάνεις ἐκεῖ, Ζομπέν... Οἱ ἄλλοι πάνε νὰ φάνε... Τράβα καὶ σὺ νὰ τοὺς βρῆς...

Δείχνοντας τὰ κάτασπρα δόντια του ποὺ ἐμοιάζαν μὲ τοὺ λύχου, ὁ Ζομπέν εἶπε μ' ἕναν ἄγριο σαρκασμό:

— Ἐγὼ καιρὸ ἀκόμα γιὰ φαί. Προσηγόμενος θέλω νὰ διασκεδάσω λίγο μ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ γουρουνί...

Καί, λέγοντας αὐτὰ, ἔδειξε τὸν αἰχμάλωτο του, ὁ ὁποῖος, ξεπαιλισμένος, μὲ τὰ ροῦχα του κομραλισμένα, μαρτυρούμενος ἀπὸ τὸ μαρμαρι καὶ τὴ σκάνη, ὀργαζε κατ' ἀπ' τὸ ριμιοῦ του, στριφογυρίζοντας μ' ἄγνοια μέσ' στὰ σκουπὰ ποὺ τοῦ ἔκοβαν τὶς ἀράξεις καὶ τοὺ πρῶιναν τοὺς καρποὺς τῶν χειρῶν καὶ τοὺς ἀστραγάλους.

Ὁ Ζομπέν ἔξακολουθῆσε μὲ τὴν ἴδια ἄγρια εὐθυμία:

— Μὲ βασάνισε πολὺ ὅς ποὺ νὰ τὸν πᾶσω... Ἐτρεχε σάν λαγός... Τότε τὸν σημάδερα καὶ ἐγὼ στὸ γόνατο, γιὰτὶ ἤθελα νὰ τὸν πᾶσω ζωντανὸ καὶ πυροβόλησα... Ὁ φιλαράκος σοφιάστηκε ἀμέσως κάτω... Τὸν ἔδεσα ἔπειτα καὶ τὸν φορτώθηκα στοὺς ὄμους μου... Ἐδῶ εἶμαι ἥσυχος... Δὲν μπορεῖ νὰ μοὺ τὸν ξαναπαρή κανεὶς πίσω. Δέστε του ποὺ στριφογυρίζει σάν τὸ σκουλήκι!... Περιμένω νὰ συνέβῃ ἐντελὸς γιὰ νὰ τὸν βασανίσω...

Ὁ ἀββάς Πισερί τὸν διέκοψε μὲ φωνή ποὺ τὴν ἔκοβε ἡ συγκίνησης.

— Δὲν θὰ τὸν σκοτώσεις;... Ἔτσι δὲν εἶνε, Ζομπέν; — Ὅχι!... Ὅχι!... Δὲν θὰ τὸν σκοτώσω ἀμέσως, κύριε ἀββά... εἶπε ὁ Ζομπέν ἀκουμπώντας τὸ γεμισμένο ὄπλο τὸ ἐπάνω σ' ἕνα δέντρο... Δὲν ἵπταρχει καμμιὰ βία... Θὰ τὸν κάνω νὰ ὑποφέρει πρῶτα...

Ὁ ἀββάς, ἀκούγοντάς του, ἔγινε κατάχλωμος καὶ φώναξε: — Θὰ βασανίσης καὶ θὰ σκοτώσης ἕναν ἀνθρωπο ἄσπλο, φμωμένο, δεμένο;... Ὅχι! Δὲν θὰ τὸ κάνης αὐτό!

Ὁ Ζομπέν ἄρχισε νὰ γελᾶ δινατά: — Δὲν μὲ πιστεύετε; φώναξε. Στάθηνε καὶ θὰ δῆτε!... Τότε ὁ ἀββάς πήγε καὶ στάθηκε μπρὸς στὸν αἰχμάλωτο, καί,

ὀρθώνοντας τὸ γεμισμένο χορμί του, ἐφώναξε ἐπιτακτικά:

— Ὅχι!... Δὲν τὸ θέλω ἐγὼ αὐτό!

Τὰ μάτια τοῦ Ζομπέν σκοτεινιάσαν κατ' ἀπ' τὰ πνερὰ του βλέφαρα καὶ ἐπρότεινε προκλητικὰ τὸ πηροῦνι του.

— Δὲν τὸ θέλετε σῆς αὐτό; φώναξε ἐρεθισμένος. Καί μὲ ποῖο δικαίωμα!... Δὲν τὸν πιστέω βέβαια σῆς τὸν αἰχμάλωτο... Δὲν εἶνε δικός σας!... Ἐξ ἄλλου, ξέρετε καλὰ τί μοὺ ἔκαναν οἱ ἔχθροι!... Ἐ, ὄ! αὐτὰ θὰ μοὺ τὰ πληροῦσον οἱ αἰχμάλωτοι!... Αὐτὸ δὲν σὰς ἀφορᾶ σὰς... Τραβήχτηε ἀπὸ μπροστὰ!

Βλέποντας αὐτὴ τὴν ὀργή, ὁ ἀββάς χαμῆλωσε τὸν τόνο τῆς φωνῆς του καὶ εἶπε μὲ γλυκαττητα:

— Ἄν σοὺ ἔχρησα νὰ μοὺ παραδώσης αὐτὸ τὸν ἄλλο, Ζομπέν!...

— Σανιδώστε μου, ἀπάντησε ὁ νέος, τὴ γυναῖκα μου καὶ τὸ παιδί μου καὶ θὰ τὸν ἔχετε.

— Δὲν σὲ διατάσσω, Ζομπέν, ἔξακολούθησε ὁ ἀββάς. Σὲ παρακαλῶ μονάχα,...

Μὲ τὰ δόντια σφιγμένα, ἐνὼ τὰ μάτια του πετοῦσαν ἀστραλές, ὁ Ζομπέν εἶπε ἀδυσόλητα:

— Μὴ ταπεινώνετε παρακαλῶντάς με, κύριε ἀββά. Ἡ παρακλήσις δὲν χρησιμοποιεῖται σὲ τίποτε!... Ἐγὼ τὰ δικαίωτά μου ὡς στρατιῶτης καὶ θὰ τὰ χρησιμοποιήσω.

Ὅσο περισσότερο μὲ καθυστερεῖτε, τόσο πολὺ ὁ αἰχμάλωτός μου θὰ ὑποφέρει!...

Καί, λέγοντας αὐτὰ, ὁ Ζομπέν χιτταξε σταθερὰ τὸν ἀββά, τὸ ὁποῖο τὰ μάτια ἔγιναν γεμάτοι δάκρυα αἰχτῶν καὶ ἀπελπισίας.

Ἐξωρα ὁ ἀββάς, ἂν καὶ ἦταν κατάχλωμος, ἀνορθώθηκε καὶ πάλι, καί, γεμάτος ἀσιγητέα, εἶπε:

— Ἐστο!... Διάθεσε τὴ ζωὴ τοῦ αἰχμάλωτου σου ὅπως θέλης... Ἐγὼ σὲ παρακάλεσα σάν ἀνθρωπος. Τώρα θὰ σοὺ μιλήσω σάν ἱερεὺς... Ἐν εἶσαι χριστιανός, πρὶν τὸν σκοτώσεις, γονάτισε!

Ὁ Ζομπέν, διατάζοντας, τὸν ἐρώτησε μὲ δυσπιστία:

— Γιατί νὰ τὸ κάνω αὐτό;

— Γονάτισε, σοὺ λέω!... Ἐπανάλαβε ὁ ἀββάς δινατά.

Ὁ Ζομπέν, ἀσυναίσθητα, συμμορφώθηκε μὲ τὴν ὑπόδειξί του.

Τότε ὁ ἀββάς πήρε τὸν Ἐσταυρωμένο ποὺ κρεμόταν ἀπὸ τὸ λαμό του καὶ παροναιώνοντάς τὸν στὸ Ζομπέν, τὸν ἐρώτησε:

— Ἔρεϊς ἀκόμα τὸ «Πάτερ ἡ-

μῶν», Ζομπέν;

— Γιὰ εἰδωλολάτρη μὲ πήρατε, κύριε ἀββά;... Πῶς δὲν τὸ ξέρω!...

— Ἄν τὸ ξέρης, ἔνοστε τὰ χεῖρα σου, κάρφωσε τὰ μάτια σου στὸν Ἐσταυρωμένο καὶ πές το!...

Ὁ Ζομπέν ἔνοστε τὰ χεῖρα του καὶ ἄρχισε ν' ἀπαγγέλλῃ τὸ «Πάτερ ἡμῶν». Ὁ ἀββάς ἔτασε στὴ φωνή: «Καὶ ἄρες ἡμῖν τὰ ὀφελήματα ἡμῶν ὡς καὶ ἡμεῖς ἀρίμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν», ὁ ἀββάς τὸν διέκοψε:

— Καταλαβαίνεις αὐτὰ τὰ λόγια, Ζομπέν;

— Ναι, τὰ καταλαβαίνω, κύριε ἀββά, ἀπάντησε ὁ Ζομπέν μὲ βαθεῖα καὶ ἱσχυρὴ φωνή.

— Ἄν τὰ καταλαβαίνης, ξαναπές τὰ μαζὺ μου, σιγά-σιγά, ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδίας σου, ἀσπάζόμενος αὐτὸ τὸ μέτωπο τοῦ ἔξωσιμένου ἀπ' τὰ ἀγκάθια καὶ τίς πέτρες πληγῆς ποὺ ἀκόμα τρέχει τὸ αἷμα του!

Ὁ Ζομπέν ὑποτακτικὰ φίλησε τὸ μέτωπο καὶ τίς πληγῆς τοῦ Ἐσταυρωμένου, ἐνὼ ὁ ἀββάς, μέσ' στὸ δειλινὸ καὶ στὴ βαθεῖα σιωπῆ τοῦ δάσους, ἔλεγε μαζὺ του: «Καὶ ἄρες ἡμῖν τὰ ὀφελήματα ἡμῶν ὡς καὶ ἡμεῖς ἀρίμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν»...

Ἐλεῖτα, ὅταν τελείωσε, παρμῆρισε μπρὸς ἀπ' τὸν αἰχμάλωτο, καὶ εἶπε ἀπλά:

— Σήρω, Ζομπέν!... Καί τώρα βασάνισέ τον καὶ σκότώσέ τον, ἂν μπορῆς!...

Τότε ὁ Ζομπέν, χωρίς νὰ σηκώσει καθόλου τὰ μάτια του, ἐξ ἴσου χλωμός μὲ τὸν λερέα, ψιθύρισε:

— Δὲν μπορῶ πεῖ νὰ κάνω τίποτε, κύριε ἀββά!... Τὸ μῖσος ἔσθινε ἀπὸ μέσα μου!... Πάθηνε. Σὰς τὸν παραδίδω!...

CHARLES FOLEY

Ὁ φιλαράκος σοφιάστηκε ἀμέσως κάτω...